

ГЛАВА 6.

Ловецътъ отъ ново тегли къмъ примката спасеното нѣкога птиче и подлага мрежата си за новъ ловъ.

Тревълненіята на повѣстѣта ми са навързватъ и умножаватъ бържи като въ драма. Описвамъ една епоха, въ която бѣхж доста малко дни за да озрѣе сичко което е плодъ на дълго време.

Отъ нѣколко време Арбакъ не честѣше толкосъ въ къщата на Иона и когато я посѣтѣше не срѣщаше Главка и за туй той не знаеше какъвъ плетъ бѣ туряла на намѣреніята му тѣзи толкосъ внезапно зачета любовь. Като искаше ради интереса си да надзирава брата на Иона, принуди са да прѣкъсне за малко време стараніята си около неѣ; гордостъта и честолюбіето му са докачихж щомъ видѣ уплашенъ внезапното промѣненіе въ духа на младия жрецъ на Изида. Гледаше съ страхъ че бѣдствува да изгуби за себе си единъ послушенъ ученикъ, а за Изида въсторженъ служителъ. Апикидъ не ходѣше вече у него, нито искаше отъ него съвѣты; рѣдко отговаряше на питаніята му и ся обращаше къмъ друга страна; отбѣгваше го даже когато го виждаше да иди отъ далечъ. Арбакъ естествено гордъ, деспотическый, навикнжлъ да ся възвисява надъ сичкытѣ, гледаше съ негодуваніе че този момъкъ, който му бѣше до сега корысть, мжчи са да са откачи отъ примкытѣ му, и са закле въ сърцето си да го не остави да избѣгне.

Съ таквызи размышленія въ ума си той минуваше презъ единъ малъкъ лѣсъ лежащъ вжтрѣ въ града между къщата му и къщата на Иона, кждѣто и отиваше, но ето нечаянно са срѣснж съ младия жрецъ на Изида който са бѣ опрѣлъ о дънера на едно дърво и гледаше къмъ земята умысленъ.

— Апикиде, рече му, като си тури дружелюбно ржката на рамото му; а той ся сениж като си чу името и са приготви почти да бѣга. Защо чедо мое, искашъ да бѣгашъ отъ мене?

Но Апикидъ оставаше умысленъ и мълчеливъ като гледаше безпрестанно къмъ земята; устнытѣ му треперяхж и сърцето му силно тупаше отъ вжтрѣшно безпокойствіе.

— Думай, пріятелю, довѣри са на мене. Лоша нѣкоя мыслъ смутява духа ти. Какво имашъ да ми откриешъ?

— Нищо.

— Че защо изгуби довѣріето си къмъ мене?